

Rada Miasta Iłowa

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj.: Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) **stwierdzam nieważność w części, tj. w zakresie §2, uchwały Rady Miasta Iłowa nr 43/6/VI/11 z dnia 17.05.2011 w sprawie określenia istotnych dla wspólnoty samorządowej zagrożeń bezpieczeństwa i porządku publicznego.**

Uzasadnienie

W dniu 17.05.2011 r. Rada Miasta Iłowa podjęła uchwałę nr 43/6/VI/11 w sprawie określenia istotnych dla wspólnoty samorządowej zagrożeń bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Przedmiotowa uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 26.05.2011 r. Przeprowadzana przez organ nadzoru ocena prawna powyższej uchwały prowadzi do wniosku, iż akt ten, w części wskazanej w sentencji, jest sprzeczny z prawem, tj. art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 6.04.1990 r. o Policji (tj.: Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.) oraz art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polski.

Naruszenie przywołanego wzorca kontroli przejawia się w zamieszczeniu w badanej uchwale §2, zgodnie z którym : „Wzywa się organy Policji do uwzględnienia w bieżącej pracy zagrożeń wymienionych w §1 i w miarę możliwości położenia szczególnego nacisku na ich zwalczanie.”.

Analiza powyższego zapisu prowadzi do wniosku, iż został on podjęty z przekroczeniem posiadanych przez lokalnego prawodawcę kompetencji prawodawczych. Godzi się bowiem zauważyć, iż materialnoprawnym źródłem legitymizującym radę do podjęcia badanego aktu jest art. 10 ust. 3 ustawy o Policji. Zgodnie zaś z powyższym przepisem: „Rada powiatu (miasta) oraz rada gminy na podstawie sprawozdań i informacji, o których mowa w ust. 1, może określić, w drodze uchwały, istotne dla wspólnoty samorządowej zagrożenia bezpieczeństwa i porządku publicznego.”. Zakres spraw, w których Rada ma możliwość wypowiedzenia się w oparciu o cytowany przepis, jest więc precyzyjnie określony – organ stanowiący władny jest tylko i wyłącznie do wskazania istotnych dla danej wspólnoty samorządowej zagrożeń bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zestawiając poczynioną uwagę z zapisami badanej uchwały stwierdzić należy, iż całość kompetencji prawodawczej została przez radę zrealizowana w §1 podjętego aktu. Wobec powyższego, formułowanie jakichkolwiek dodatkowych zapisów, w tym wezwań, czy sugestii dotyczących bieżącej pracy organów Policji, nie mieści się w zakresie delegacji ustawowej przewidzianej art. 10 ust. 3 ustawy o Policji, stanowiąc tym samym jej przekroczenie.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Zakres upoważnienia musi być zawsze ustalany przez pryzmat zasad demokratycznego państwa prawnego, działania w granicach i na podstawie prawa oraz innych przepisów regulujących daną dziedzinę. Realizując kompetencję organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii (tak Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 5 listopada 1986 r., U 5/86, OTK 1996/1/1).

Jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym, wówczas mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, co musi

skutkować zastosowaniem środków nadzorczych, bowiem Rada unormowała kwestie, których normować nie może.

Na marginesie odnotować należy, iż badany akt prawny podjęty został z naruszeniem § 121 ust. 3 w zw. z §141 Zasad techniki prawodawczej stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20.06.2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908).

Naruszenie powyższych przepisów przejawia się w błędnym przywołaniu publikatora, w którym ogłoszono ustawę stanowiącą normatywną podstawę dla podjętej uchwały. W badanym akcie prawnym Rada powołała się na ustawę z dnia 6.04.1990 r. o Policji podając jako miejsce publikacji Dziennik Ustaw z 2002 r. Nr 7, poz. 58. Należy tymczasem zauważyć, iż w dniu 12.03.2007 r. w Dzienniku Ustaw Nr 43, poz. 277 ogłoszono tekst jednolity przedmiotowej ustawy. To zatem powyższe miejsce promulgacji jest prawidłowe i winno przytoczone być w podstawie prawnej podjętej uchwały.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

z up. WOJEWODY LUBUSKIEGO

Cezary Domalewski
DYREKTOR GENERALNY

Pouczenie:

Na niniejsze rozstrzygnięcie służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. w terminie 30 dni od daty doręczenia rozstrzygnięcia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Lubuskiego.

Otrzymują:

1. adresat
2. ad acta

DYREKTOR
Wydziału Nadzoru i Kontroli

Teresa Kaczmarek

INSPEKTOR
w Oddziale Nadzoru
w Wydziale Nadzoru i Kontroli

Sławomir Dudziak